

VALTMAN, HELMUT

Heinaritsikas Sipsi / [tekst ja pildid: H.
Valtman]

Tartu : Loodus
1937

Tartu Ülikooli Raamatukogu: RA 10576

EOD - Trükise digitaalkoopia ehk e-raamatu tellimine (eBooks on Demand EOD): miljonid raamatud vaid hiireklõpsu kaugusel rohkem kui kaheteistkümnes Euroopa riigis!

Täname Teid, et valisite EOD!

Euroopa raamatukogudes säilitatakse miljoneid 15.-20. sajandi raamatuid. Kõik need raamatud on nüüd kättesaadavad e-raamatuna - vaid hiireklõpsu kaugusel 24 tundi ööpäevas, 7 päeva nädalas. Tehke otsing mõne EOD võrgustikuga liitunud raamatukogu elektronkataloogis ja tellige raamatust digitaalkoopia ehk e-raamat kogu maailmast. Soovitud raamat digiteeritakse ja tehakse Teile kättesaadavaks digitaalkoopiana ehk e-raamatuna.

Naudi oma EOD e-raamatut!

- Saa originaalse raamatu ilme ja tunnetus!
 - Saate kasutada standardtarkvara digitaalkoopia lugemiseks arvutiekraanil, suurendada pilti või navigeerida läbi terve raamatu.
 - *Otsi & leia:** Saate kasutada üksikterminite täistekstotsingut nii ühe faili kui failikomplekti (isikliku e-raamatukogu) piires.*
 - *Kopeeri & kleebi teksti ning pilte:** Saate kopeerida pilte ja tekstiosi teistesse rakendustesse, näiteks tekstitöötlusprogrammidesse.
- *Pole kättesaadav kõigis e-raamatutes.

Tingimused

EOD teenust kasutades nõustute Te tingimustega, mille on kehtestanud raamatut omav raamatukogu

- Tingimused: <https://books2ebooks.eu/csp/et/utl/et/agb.html>

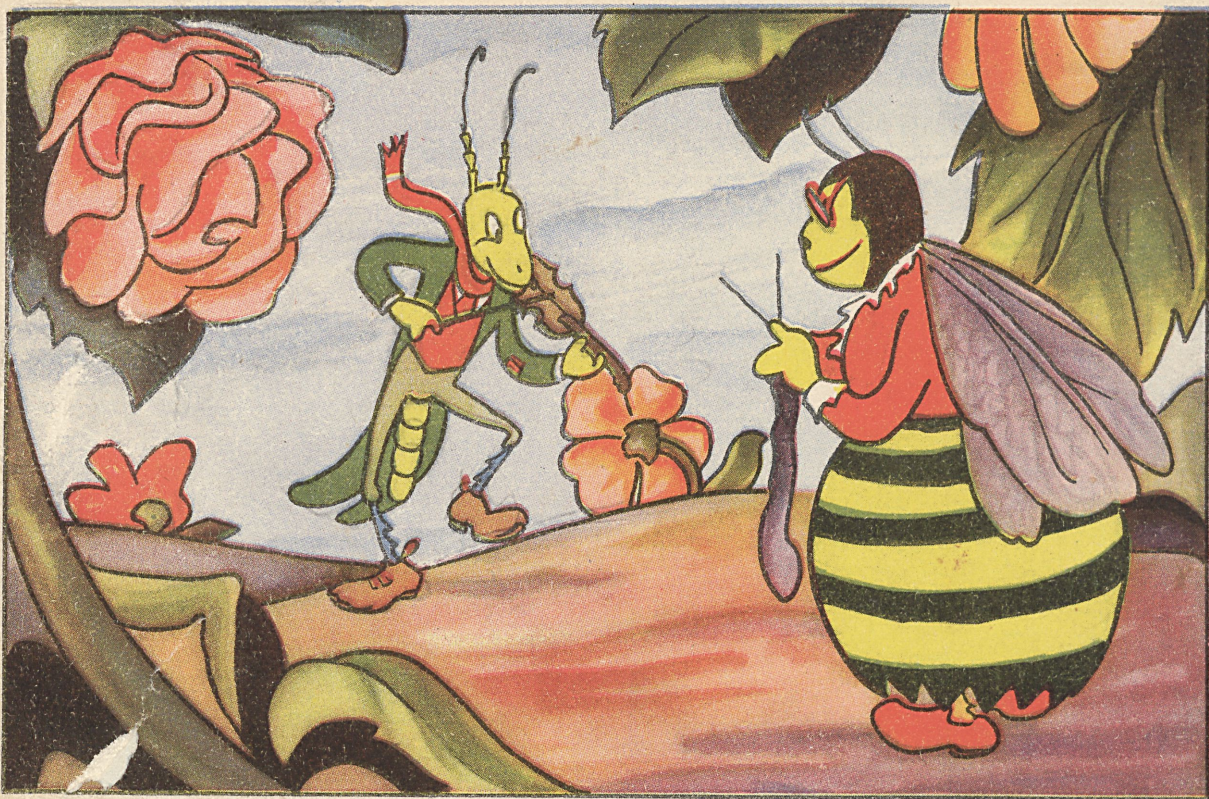
Rohkem e-raamatuid

Seda teenust pakub juba 40 raamatukogu enam kui 12 Euroopa riigis. Otsi teenuse raames pakutavaid raamatuid: <https://search.books2ebooks.eu>
Lisainfo aadressil: <https://books2ebooks.eu/et>

HEINARITSIKAS SIPSI

KULDNE KODU

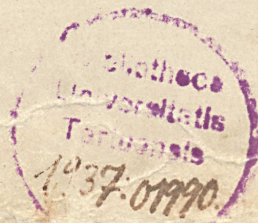

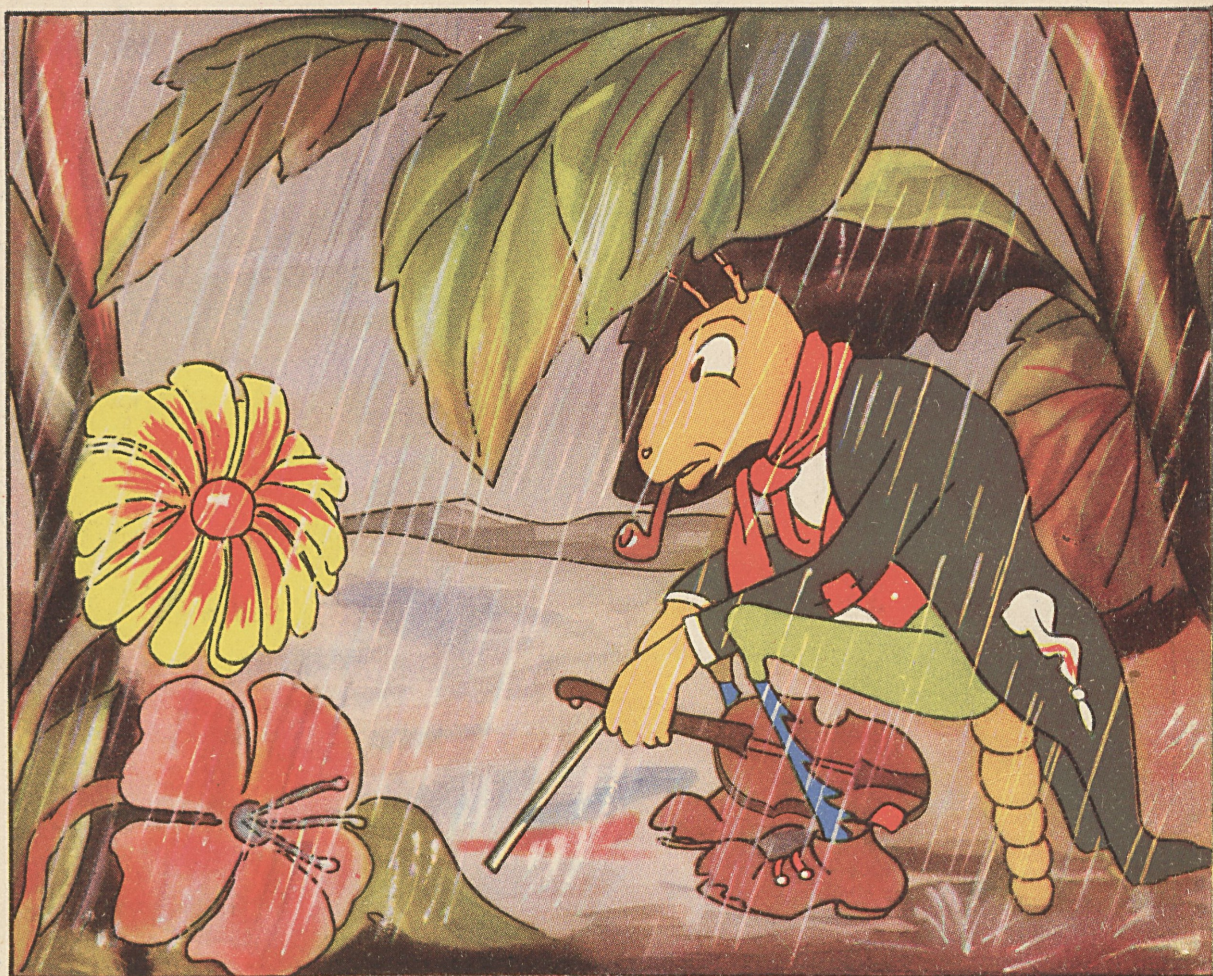
Heinaritsikas Sipsi armastas pool päeva magada ja teise poole päevast mängis ta viulit. Kui ta tundis, et magamisest on küllalt, pani ta viuli lõua alla ja hakkas lustilisi ja rõõmsaid lugusid mängima. Kui ta oli viiuldamisest väsinud, asetaski oma mänguriista jälle pea alla ja heitis magama.

Nii möödusid heinaritsikas Sipsi päevad magades ja viulit mängides. Vanale usinale mesilasemale valmistaski Sipsi eluviisid palju tuska, sest heinaritsikas Sipsi oli muidu päris lõbus ja heasüdamlik seltsimees.

„Kuulge, noorhärja Sipsi,“ ütles usin mesilasema mitu korda. „On aeg, et hakkaksite juba tõsiselt oma tulevikule mõtlema. Nii lähete päris raisku. Uskuge mu sõnu!“

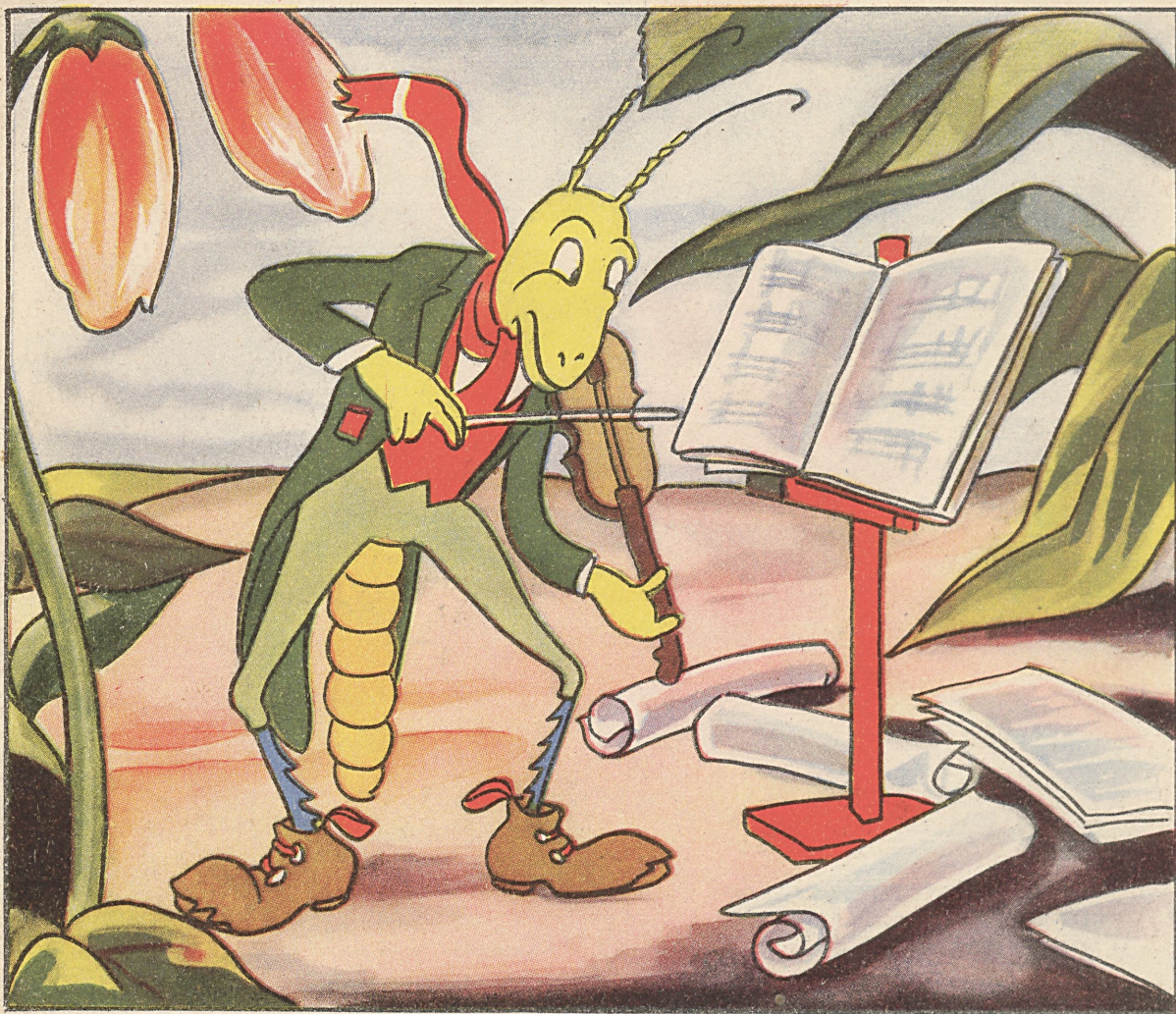
„Ollallaa,“ naeris ainult selle peale heinaritsikas Sipsi ja hakkas viiulil mängima veelgi lõbusamaid lugusid.

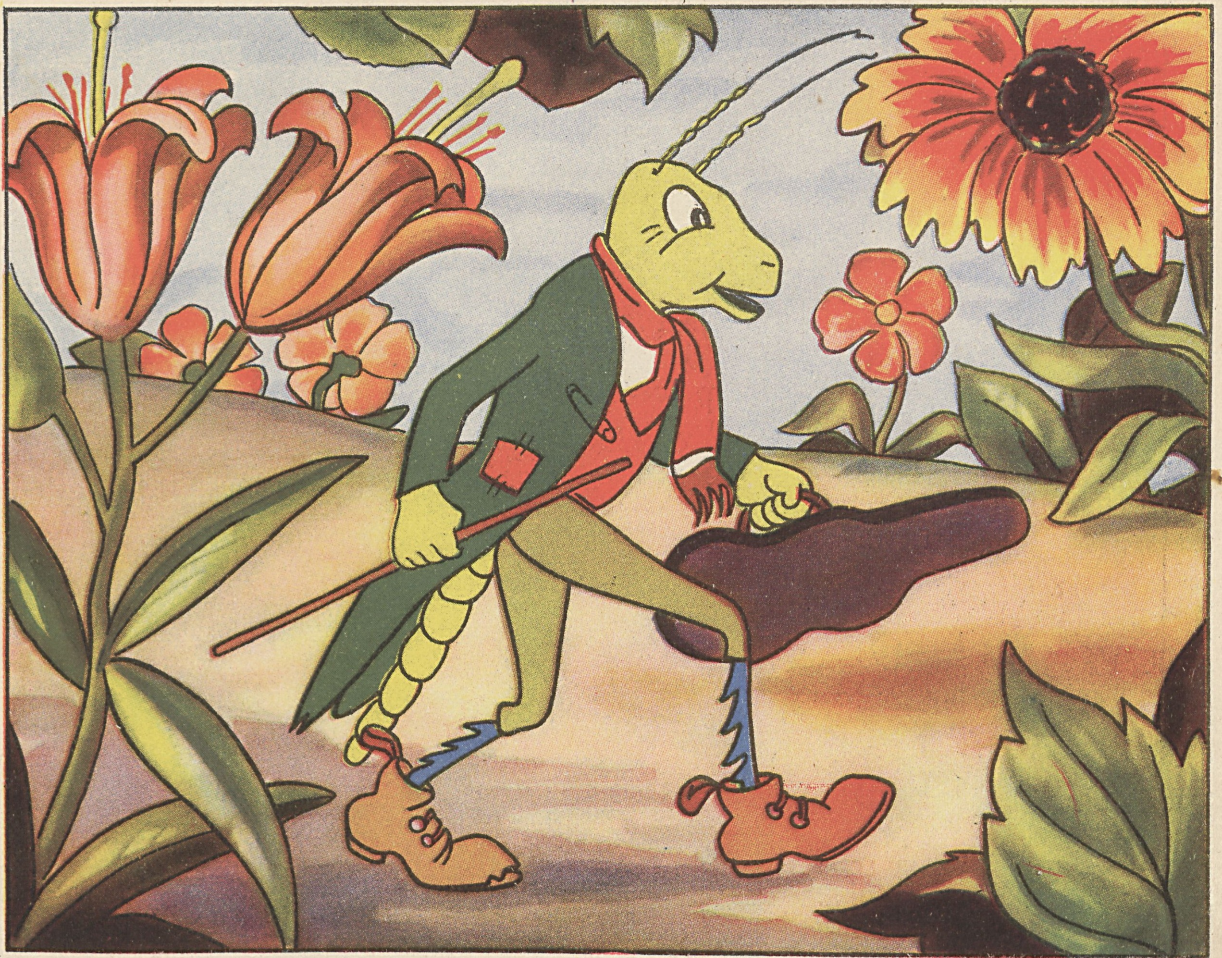

Aga kord tuli vihma nagu oavarrest ja heinaritsikas pugest suure lehe alla varju. Vihma oli sadanud ennegi, aga seekord näis, nagu ei tahaks vihmale üldse lõppu tulla. Ja mida kauem vihma sadas, seda nukramaks muutus muidu nii lõbus ja rõõmus heinaritsikas, sest ta kulunud kuub ei suutnud pakkuda mingit kaitset niiskuse vastu ja ta saapad ei pidanud vett.

„Kuule, noorhärä Sipsi,“ ütles heinaritsikas endale, „vanal mamma Mesilasel on ikka õigus, kui ta nimetas sind hulguseks. Viimane aeg on oma elukombeid muuta ning hakata tõsiselt elule mõtlema!“

Harilikult jäävad hädas antud lubadused ainult lubadusteks. Kui suur häda möödab, siis on ka lubadus unustatud. Aga heinaritsikas ei teinud nii. Ta muretses suure hulga noote ja hakkas uusi viise ja lugusid õppima. Temast pidi saama kuulus viulikunstnik, kes ei tarvitseks enam nälga tunda ja vihma ning tuulte käes külmetada.

Kui ta oli õppinud küllalt uusi lugusid, kohendas ta oma kuube, puhastas saapaid ning asus teele konn Krooksu juurde, kes korraldas õhtuti „Vaikses tiigis“ oma suuri konnakontserte.

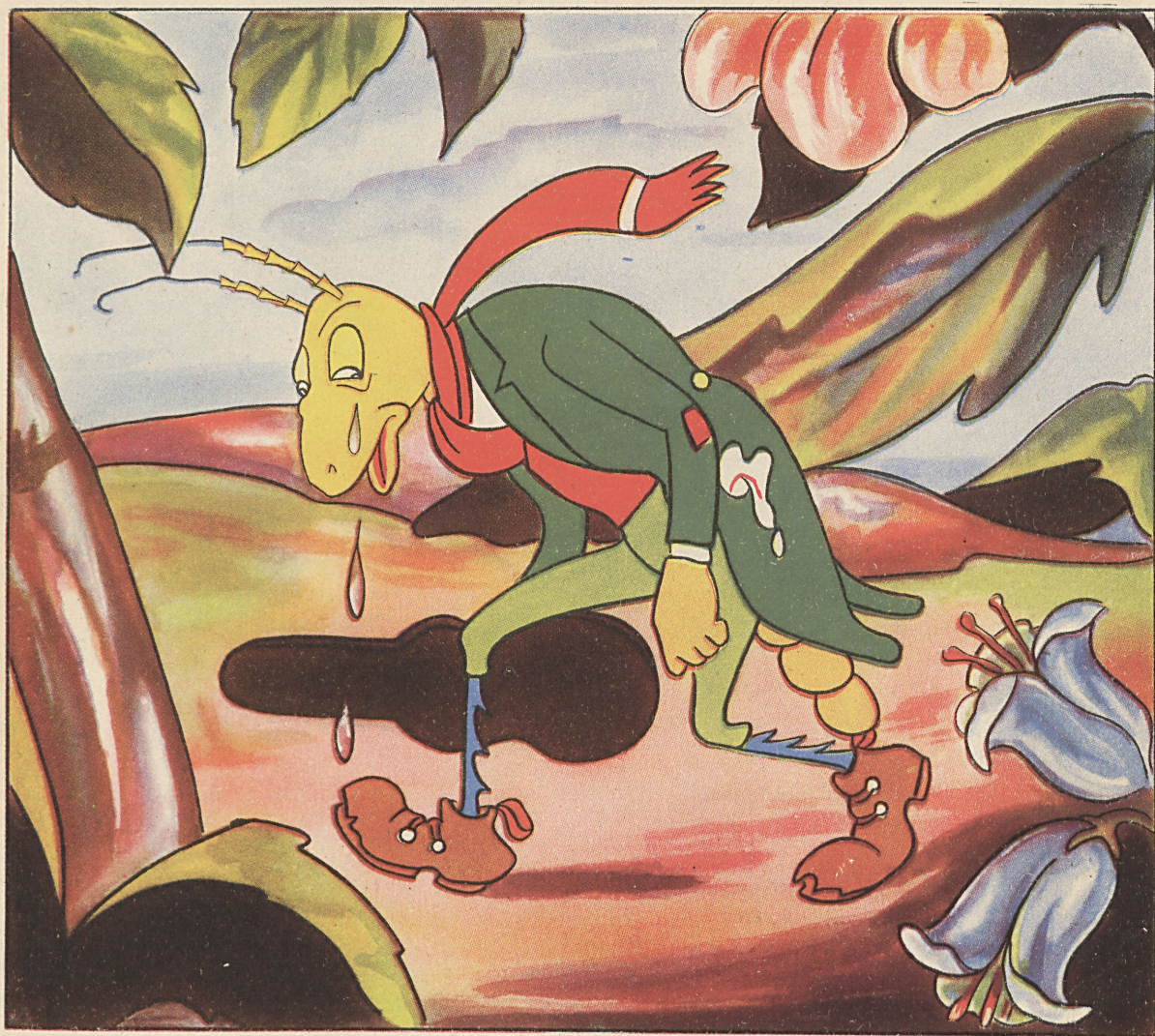
„Ära kurvatse enam midagi, noorhärja Sipsi,“ lohutas heinaritsikas ennast. „Kindlasti meeldib kuulsale Krooksule su viulimäng ja küllap ta muretseb sulle siis juba mingi koha ja aitab sind elus edasi. Võib-olla võtab ta su koguni oma orkestrisse viulimängijaks.“

Konn Krooks aga võttis meie heinaritsika väga külmalt ja asjalikult vastu.

„Noh, noorhärra, mängige siis katseks mõni lugu.“ ütles konn Krooks.

Noor heinaritsikas Sipsi proovis asjatundlikult viiulikeeli, pani siis viiuli lõua alla ja hakkas mängima. Ta mängis väga ilusasti. aga ta ehmatus oli väga suur, kui kuulus konn Krooks ütles: „See ei ole muusika! Kui teie krooksuda oskaksite, vaat see oleks teine asi! Õppige, noormees, krooksuma ja siis tulge uuesti mu jutule!“

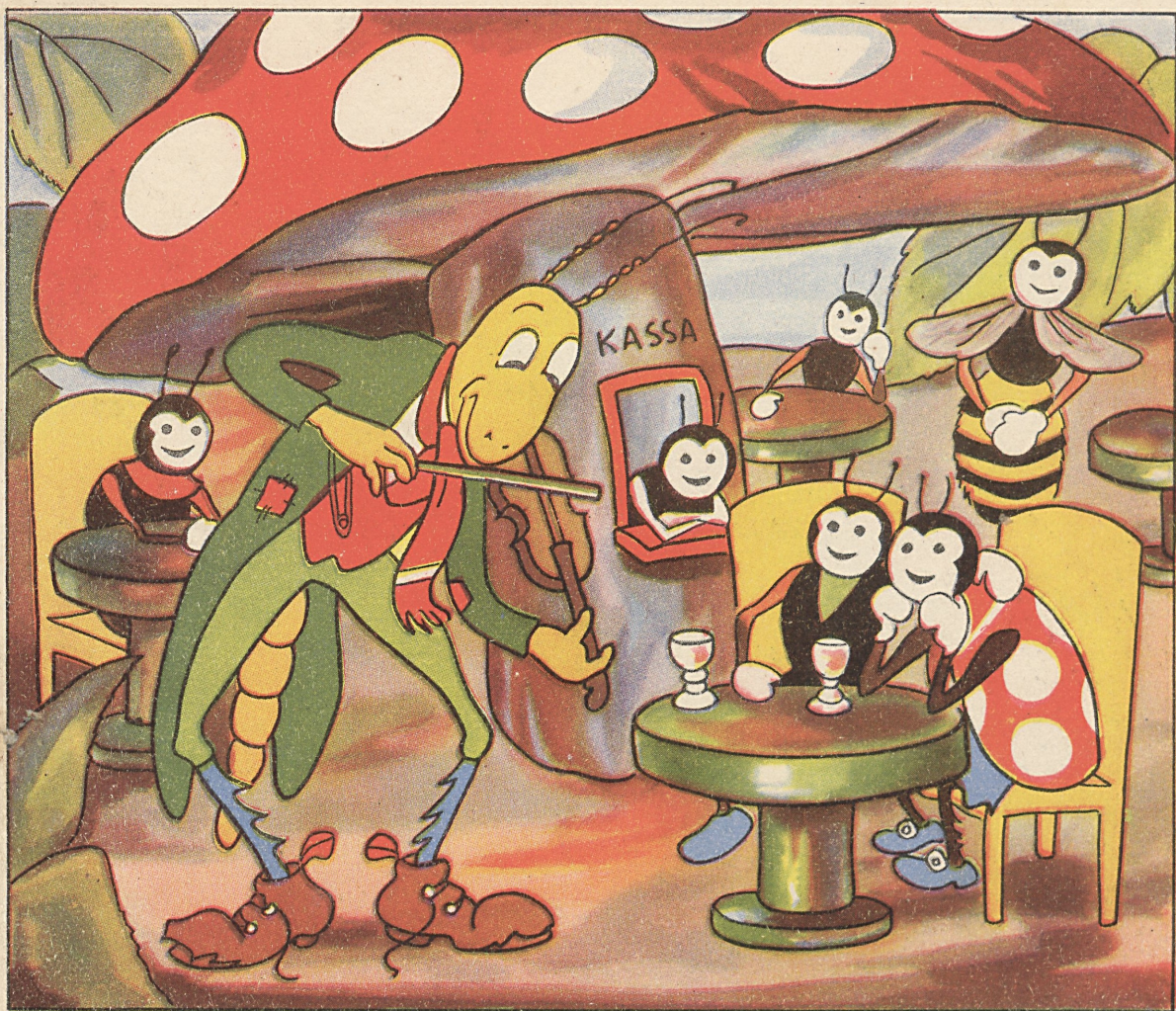

Pea norus ja meel nukker, lahkus heinaritsikas Sipsi kuulsa Krooksu juurest.

„Noorhärä Sipsi,“ ütles heinaritsikas jälle endale. „Sa ei ole enam kellegi härra. Isegi krooksuda sa ei oska! Sa ei oska vist mitte midagi.“

Aga siis lõi heinaritsikas Sipsi pea kuklasse ja ütles uhkelt:

„Tohoh, ma näitan siiski, mida ma oskan!“

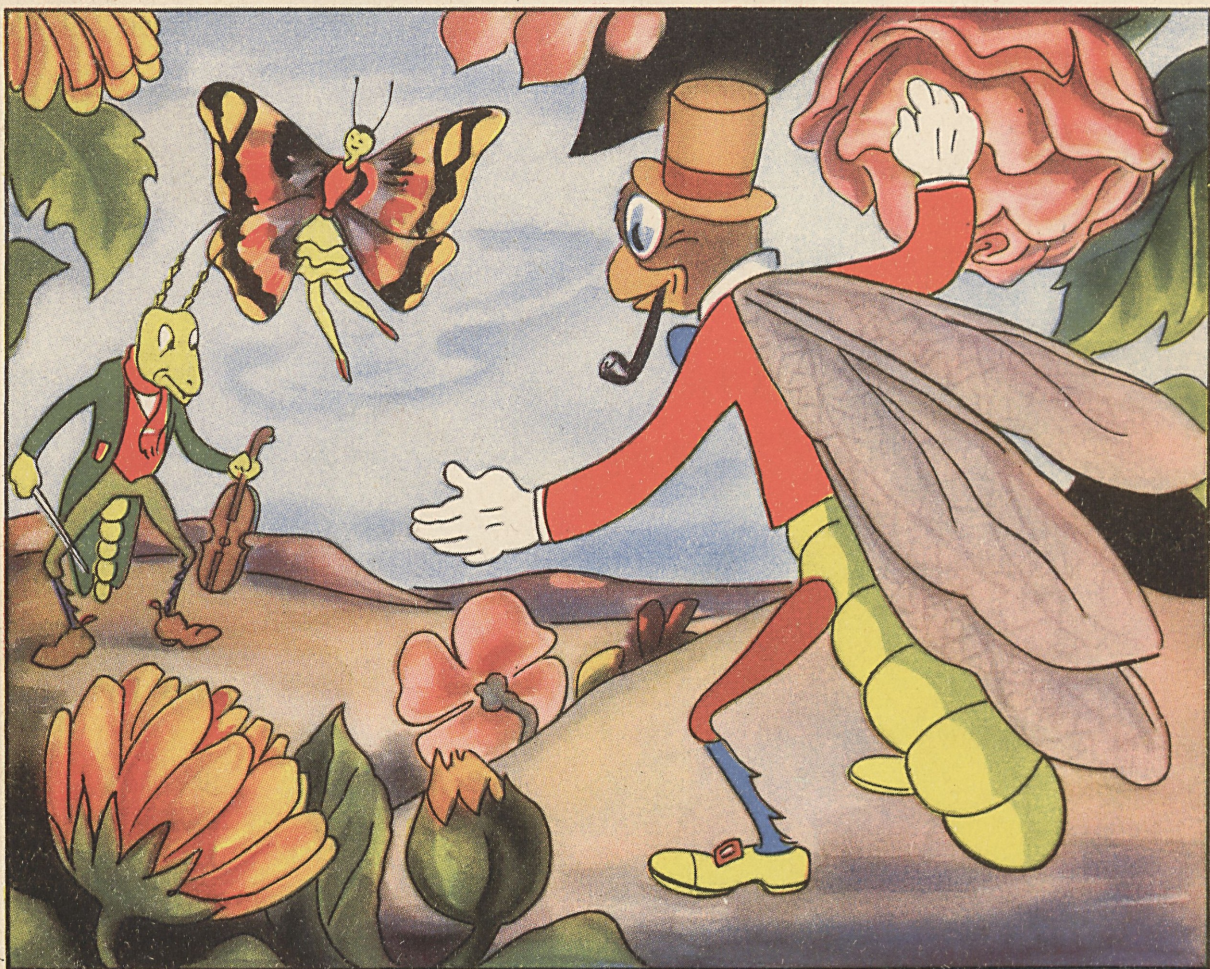
Ja heinaritsikas Sipsi läks „Kärbseene“ kohviku omaniku jutule ning pakkus ennast kohvikusse viiimängijaks.

„Nõus,“ ütles kohvikuomanik, „nõus! Teie võite juba täna õhtul astuda teenistusse!“

Ja õhtul, kui külalised tulid kohvikusse, tabas neid suur üllatus. Heinaritsikas Sipsi mängis neile oma lõbusaid lugusid.

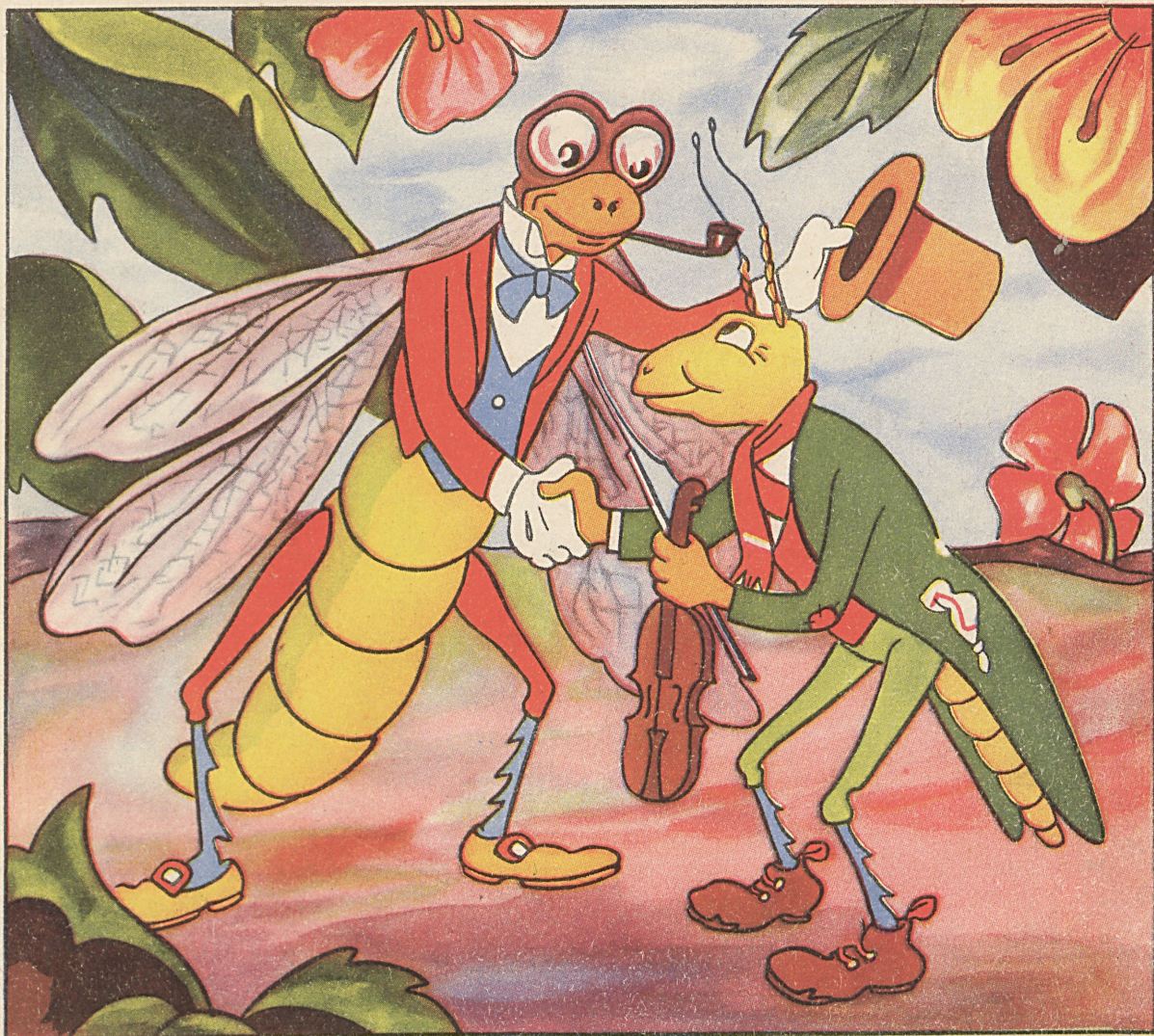

Ühel päeval, kui heinaritsikas Sipsi pidi jälle kohvikusse minema, nägi ta, kuidas liblikaneiu Ipsi harjutas tantsu. Sipsi teadis küll, et „Kärbseene“ peremees ja külalised teda ootavad, aga ta seisis nagu nõitutult paigal. Lõpuks ta ei suutnud kiusatusele vastu panna, haaras oma viiuli ja hakkas mängima. Ta mängis nii ilusasti, nagu ei kunagi varem. Viiulipoogen libises nagu iseenesest üle viiulikeelte ja liblikaneiu keerutas ennast ikka hoogsamalt ja hoogsamalt.

Äkki katkestas viulimängu käteplaksutamine ja isand Kiil, kes oli ilmunud ootamatult nähtavale, karjus: „Tore, tore! Väga tore! Härra Sipsi ja preili Ipsi, teie kahekesi võite ju saada maailmakuulsaks. Kas teie ei tahaks sõlmida minuga lepingut? Mina korraldan juba kõik need asjad!”

Sipsi ja Ipsi olid päris keeletud, aga kui isand Kiil tegi selgeks, et siin pole naljaga tegemist, olid nad kohe Kiili ettepanekuga päri.

Heinaritsikas Sipsi kirjutas enda ja liblikaneiu Ipsi eest lepingule alla, ning sai käsiraha uute kingade, kaelasideme ja kuue ostmiseks.

Siis surus isand Kiil heinaritsika Sipsi kätt, kergitas oma torukübarat ja ütles:

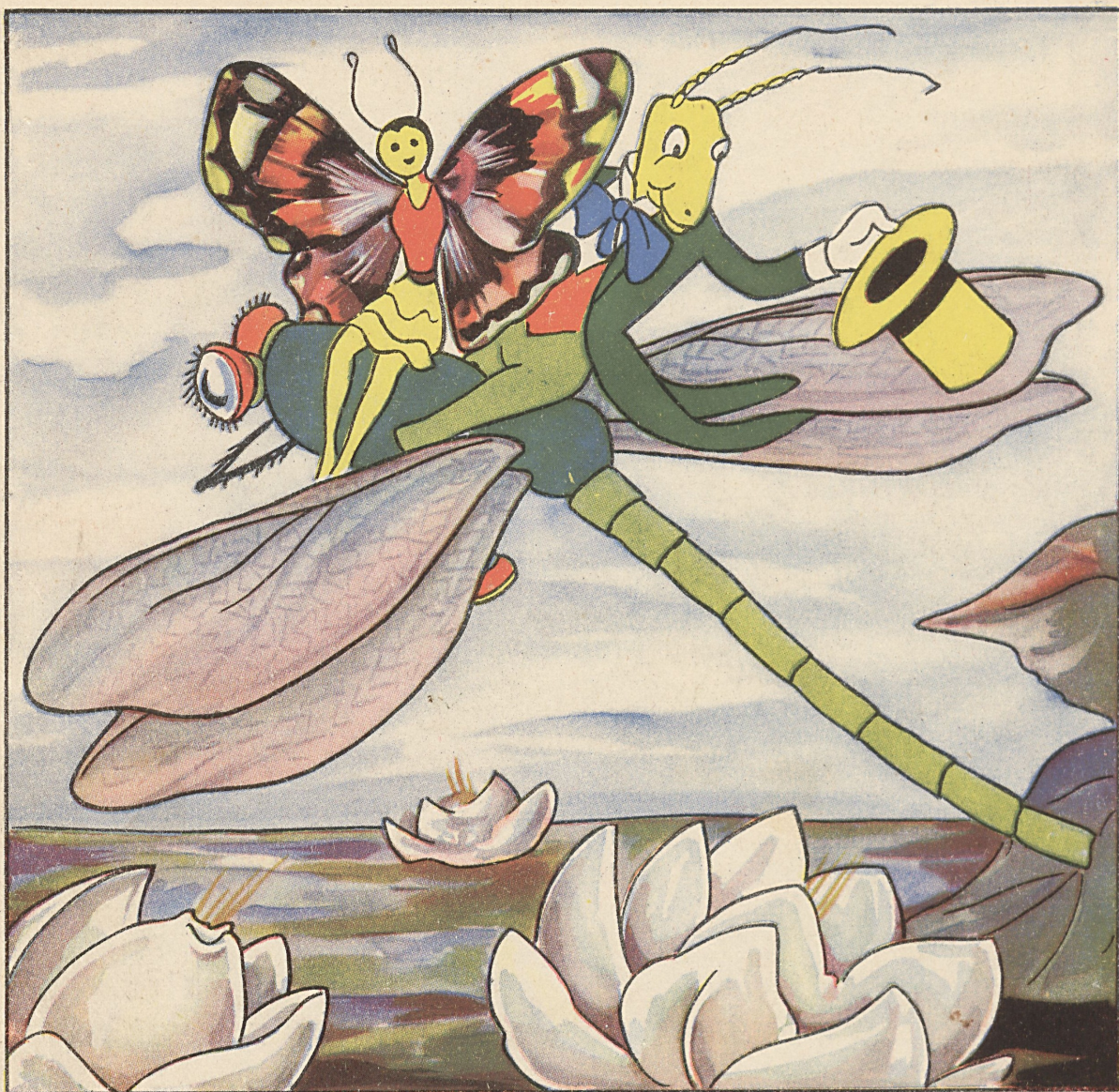
„Pange tähele, mu härra, teist ja preili Ipsist saab veel säärane kuulus paar, kellest terve maailm kõneleb. Küll mina juba oskan asju ajada!“

Ja isand Kiilil oli õigus, kui ta ütles, et tema oskab asju ajada. Sest mõni päev hiljem tabas putukate maailma suur üllatus enneolematu rongkäigu näol. Kaks sipelgat kandsid Sipsi ja Ipsi pilte ja rongkäigu ees liikus herilane, kes vahetpidamata hüüdis häälekõvendajaga: „Suur ja enneolematu etendus! Härra Sipsi mängib viulit ja preili Ipsi tantsib! Tulge kõik vaatama!“

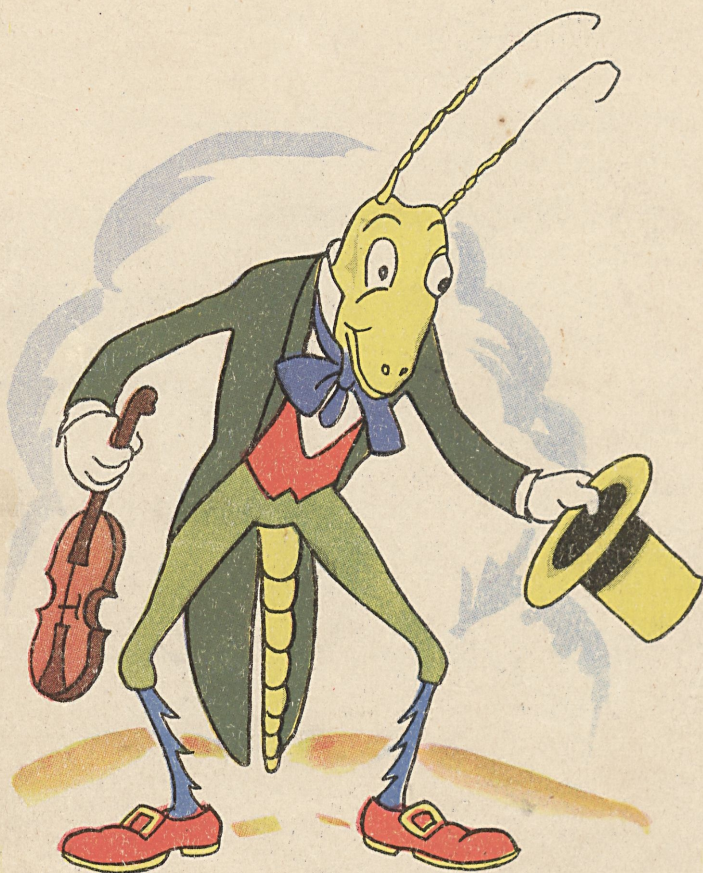
Tung etendusele oli nii suur, et kõiki ei suudetud äragi mahutada. Kui Sipsi siis lõpetas viulimängu, visati ta vaimustatud pealtkuulajate poolt mitu korda õhku ja karjuti nii vägevalt elagu, et lillelehedki löid värisema. Ipsiga toimetati hiljemini samuti, ka teda visati mitu korda õhku.

Nüüd olid Sipsi ja Ipsi kuulsad. Kuhu nad aga ilmusid, igal pool võeti neid vaimustuse ja elaguhüüetega vastu. Mõni päev tuli neil niipalju etendusi anda, et muidu ei saanud, kui pidi lendama ühelt etenduselt teisele.

Kui heinaritsikas Sipsi oli juba oma kuulsuse tipul, lendas ta vaatama ka vana tuttavat mesilasema, kes oli juhatanud ta õigele teele. Oi, kui hea meel sel oli. Vana mamma Mesilane pühkis muudkui silmi ja laskis ikka ja jälle Sipsil kõnelda oma edust suures maailmas.

K./Ü. „Loodus“, Tartu

Tekst ja pildid: H. Valtman

www.books2ebooks.eu